

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/55/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5609010337
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Bargel
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5609010337.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Adriany Gallovej a JUDr. Dany Wänkeovej, na verejnom zasadnutí konanom 16. septembra 2014 prejednal odvolania podané obžalovanými X. W. a P. W. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/128/2009 z 27.2.2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaných X. W. a P. W. z a m i e t a , pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom boli obžalovaní X. W. a P. W. uznaní za vinných zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. (§ 138 písm. a/ Tr. zák.), ktorého sa dopustili spolupáchatelstvom v zmysle § 20 Tr. zák., a to tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku okresného súdu. Za tieto trestné činy bol obžalovaný P. W. odsúdený podľa § 188 ods. 2, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Bratislava V, sp.zn. 3T/27/2007 zo 4.9.2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 2To/94/2007, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a súčasne mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 4 roky. Súčasne zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Obžalovaný X. W. bol odsúdený podľa § 188 ods. 2, § 38 ods. 3, § 36 písm. j) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovaným povinnosť nahradiť spoločne a nerozdielne škodu spoločnosti Jurki - Hayton, s.r.o., Prístavná 2, Bratislava, vo výške 750,85 Eur.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate tak, že:

„Na základe vykonaného dokazovania, hodnotiac dôkazy jednotlivo aj v ich vzájomnom súhrne, mal súd preukázaný nasledovný skutkový a právny stav. Obžalovaní X. W. a P. W. sú zhodne usvedčení výpoveďami T. F. a P. F., ktorí v podstatných bodoch absolútne rovnakým spôsobom popísali spôsob, ako boli prepadnutí na čerpacej stanici Jurki-Hayton. Hoci obžalovaný X. W. popieral spáchanie skutku a na svoju obhajobu tvrdil, že sa nachádzal na inom mieste v Bratislave, a obžalovaný P. W. sa k prejednávanej veci nevyjadril a využil právo na odopretie výpovede, spáchanie skutku je obidvom obžalovaným preukázané najmä výpoveďami svedkov - poškodených T. F. a P. F., ktorí obidvoch obžalovaných označili za mužov, ktorí boli dňa 3.8.2007 účastní na lúpežnom prepadaní čerpacej stanice Jurki-Hayton v Pribyline. Obidvaja poškodení spoznali a opakovane označili ako páchatel'a, ktorý vykonal lúpežné prepadnutie so zbraňou, obžalovaného X. W.. Súd upriamuje pozornosť aj na okolnosti súvisiace s popisom postavy tohto obžalovaného poškodeným T. F.. Podľa neho bol X. W. pri lúpežnom prepadaní silnejšej, teda vyšportovanej postavy, kým v konaní pred súdom sa obhajoba obžalovaného X. W., vzhľadom na aktuálny vzhľad jeho štíhlejšej postavy, snažila toto tvrdenie poškodeného spochybniť.

Súdu neuniklo, že o postave X. W. sa v konaní vyjadroval i svedok O., ktorý okrem iného uviedol, že v nasledujúcom roku po prejednávanych udalostiach, v januári, sa mu známi z futbalu smiali, že jediný schudol, a teda je zrejmé, že po lúpežnom prepadnutí obžalovaný X. W. stratil na hmotnosti a jeho postava bola v nasledujúcom období štíhlejšia, teda iná, ako ju vnímal poškodený T. F., keď označil X. W. ako jedného z páchatel'ov. V konaní bolo preukázané, že s osobným motorovým vozidlom BMW ev.č. BA 866PF disponovali obidvaja obžalovaní, čo vyplynulo nielen z výpovede obžalovaného X. W., ale aj ich otca Q. W.. Skutočnosť, že obžalovaný P. W. bol osobou, ktorá bezprostredne pred lúpežným prepadnutím čerpacej stanice bola fakticky preskúmať terén a situáciu, svedčí výpoveď poškodeného P. F., ktorý pri opakovaných výpovediach uviedol, že tohto muža si zapamätal, a v konaní P. W. i opakovane označil ako osobu, ktorá bola pred lúpežným prepadnutím v priestoroch čerpacej stanice. Obidvaja páchatelia pri lúpežnom prepadnutí použili osobné motorové vozidlo, v tom čase patriace obžalovanému X. W.. O tom, že práve vozidlo tohto obžalovaného viezlo páchatel'ov lúpežného prepadnutia, svedčí nielen výpoveď poškodeného P. F., ale i záznam z telefonického hovoru zo systému REDAT, z ktorého jednoznačne a bez pochybnosti vyplýva, že P. F. prenasledoval vozidlo, na ktorom páchatelia unikali, a operačnému stredisku oznámil evidenčné číslo prenasledovaného vozidla. Pri lúpežnom prepadnutí teda najskôr obžalovaný P. W. vykonal drobný nákup na čerpacej stanici, obhliadol situáciu a následne X. W. s nezisteným ďalším páchatel'om vošli do priestorov čerpacej stanice, kde obžalovaný X. W. použil fyzické násilie voči obidvom poškodeným, najmä voči T. F., ktorému spôsobil i zranenia, ktoré ho neobmedzovali v obvyklom spôsobe života, držiac v ruke predmet vzhľadom pištole, a páchatel', ktorého totožnosť nebola zistená, zobral od pokladne čiernu peňaženku v hodnote 3,32 Eur, patriacu T. F., v ktorej sa nachádzala tržba vo výške 723,63 Eur, a jeho mobilný telefón v hodnote 39,83 Eur, ktorý sa neskôr našiel odhodnený v blízkosti čerpacej stanice. Z príručného skladu obžalovaný X. W. zobral kartóny cigariet značky MARLBORO v hodnote 27,22 Eur, obom poškodeným nastriekal do tváre dráždivý aerosól a s odcudzenými vecami z priestoru čerpacej stanice všetci páchatelia spoločne ušli. Obžalovaný X. W. na svoju obhajobu uvádzal, že nielenže sa nedopustil skutku, ktorý mu kladie za vinu obžaloba, ale je nefajčiar a neexistuje logický dôvod, pre ktorý by mal odcuziť cigarety. Uvedenú argumentáciu súd považuje za logickú snahu tohto obžalovaného odvrátiť svoju trestnoprávnu zodpovednosť, pričom spôsob zvolenej argumentácie je na slobodnom rozhodnutí každého obžalovaného. Presvedčivosť obhajobnej argumentácie obžalovaného X. W. je však oslabená usvedčujúcimi dôkazmi, ktorými sú výpovede poškodených T. F. a P. F.. Obidvaja obžalovaní sa dopustili v priamom úmysle násilného zločinu lúpeže ako spolupáchatelia, ktorí mali predchádzajúcu dohodu o spôsobe spáchania skutku, a pri lúpežnom prepade použili predmet, ktorý vykazoval znaky skutočnej zbrane, pričom pre účely trestnoprávnej zodpovednosti z hľadiska posudzovania kvalifikačného znaku závažnejšieho spôsobu konania nie je podstatné, či išlo o skutočnú zbraň, alebo o napodobeninu.

Obžalovaný X. W. doposiaľ nebol trestne stíhaný, súd u neho konštatuje prevahu poľahčujúcich okolností, a to podľa ustanovenia § 38 ods. 3, § 36 písm. l) Tr. zák., pretože pred spáchaním trestného činu viedol riadny život. Obžalovaný P. W. je páchatel', ktorý bol v minulosti odsúdený, a pri prejednávanej trestnej činnosti mu súd ukladal trest i za zbiehajúcu sa trestnú činnosť, za ktorú bol odsúdený Okresným súdom Bratislava V, sp.zn. 3T/27/2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava, sp.zn. 2To/94/2007. V intenciách Ústavným súdom Slovenskej republiky korigovanej asperačnej (zostrovacej) zásady danej ustanovením § 41 ods. 2 Tr. zák., mu súd ukladal súhrnný trest odňatia slobody. Z hľadiska jednotlivých kritérií ukladania trestu súd považuje za primeraný trest odňatia slobody vo výmere deväť rokov, so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, pretože pred spáchaním prejednávanej trestnej činnosti nebol vo výkone trestu odňatia slobody pre inú úmyselnú trestnú činnosť, a súčasne súd zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Bratislava V, sp.zn. 3T/27/2007 zo dňa 4.9.2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava, sp.zn. 2To/94/2007, a taktiež zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzuje, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest odňatia slobody ukladá súd z dôvodu, že prejednávanej trestnej činnosti sa obžalovaný dopustil skôr, ako bol vyhlásený citovaný rozsudok Okresného súdu Bratislava V v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave. Vo vzťahu k obžalovanému X. W., ktorý je prvýkrát trestne stíhaný a súdne trestaný, súd považuje za primeraný trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov, so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestnej činnosti nebol vo výkone trestu odňatia slobody za inú úmyselnú trestnú činnosť. Podľa ustanovenia § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovaným povinnosť nahradiť spoločne a nerozdielne škodu spoločnosti Jurki-Hayton s.r.o., Bratislava vo výške 750,85 Eur.“

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podali riadne a včas odvolania obidvaja obžalovaní.

Obžalovaný X. W. v odvolaní uviedol: „Prvostupňový súd zhodnotil dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní, a to spôsobom, ktorý odporuje zásade voľného hodnotenia dôkazov, tieto vyhodnotil tendenčne, a to jednoznačne v môj neprospech, čím porušil ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Súd prvého stupňa precenil dôkazy svedčiace v môj neprospech, žiadnym spôsobom nezobral do úvahy dôkazy svedčiace v môj prospech, vôbec žiadnym spôsobom sa nevysporiadal s rozpormi v týchto dôkazoch, a žiadnym spôsobom sa súd nevysporiadal s mojimi námietkami ohľadne podstatných skutočností dôležitých pre trestné konanie, ktoré som uvádzal vo svojej záverečnej reči ako aj záverečnej reči môjho obhajcu, čím jednoznačne došlo aj k porušeniu ust. § 168 ods. 1 Tr. por., ako aj práva na spravodlivé súdne konanie. Dávam do pozornosti odvolacieho súdu nasledovné skutočnosti, s ktorými sa súd prvého stupňa žiadnym spôsobom nevysporiadal. V prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní a dokonca už aj ako svedok v trestnom konaní som vypovedal, že už viac ako dva roky chodievam pravidelne, t.j. každý piatok, s kamarátmi hrať futbal do telocvične. A keďže v čase skutku som hral ako každý piatok futbal v Bratislave, nemohol sa nachádzať v Pribyline, vzdialenej od Bratislavy cca 300 km!

K samotnému skutku viem uviesť len to, že v tom čase mal moje osobné motorové vozidlo zn. BMW požičané brat P. W., čo potvrdil aj náš otec - svedok Q. W., pričom tento aj popísal, ako došlo k odovzdaniu vozidla môjmu bratovi a za akým účelom, pričom až následne bol kontaktovaný príslušníkmi PZ ohľadom prehliadky osobného motorového vozidla. Výpoveď tohto svedka k týmto skutočnostiam však súd prvého stupňa nezohľadnil. Je potrebné poukázať na skutočnosť, že vykonané rekognície sú nezákonné. Už počas prípravného konania obhajoba namietala viaceré porušenia ustanovení Trestného poriadku, ktoré podľa názoru obhajoby zmarili vykonanie ďalších podstatných dôkazov, ktoré by vylúčili akékoľvek pochybnosti ohľadne spáchania skutku mojou osobou. Súd prvého stupňa však v žiadnom prípade nezohľadnil výpovede vykonané na hlavnom pojednávaní v môj prospech a týmito sa podrobnejšie nezaoberal. Ide o svedecké výpovede svedkov Ing. P. P., P. M., P. P., U. P., H. O., P. T., X. F., Y. T. Títo svedkovia, hoci len jeden z nich, a to P. P. vyslovene potvrdil, že som sa v tom čase nachádzal na futbale, pretože ten deň bol on odcestovaný a ja som vyberal poplatky za telocvičňu za neho. Ostatní sa síce vyjadrili, že nevedia presne uviesť, či ten deň som bol hrať futbal, ale to len vzhľadom na časový odstup od skutku. Zhodne sa však vyjadrili, že práve obžalovaný zvolával na futbal telefonicky svoju polovicu partie, a nevedia uviesť, že by niekedy chýbal. Práve ja som mal z nich chodiť pravidelne. Rovnako uviedli, že na futbal sa skladali a zoznam viedol svedok P. P. Prví svedkovia boli vypočutí v trestnom konaní po viac ako roku od spáchania skutku, niektorí až na hlavnom pojednávaní, t.j. tri roky od spáchania skutku. Teda od týchto svedkov nie je možné ani dôvodne očakávať, aby si konkrétne pamätali, či práve v ten deň boli hrať futbal a či som bol prítomný na futbale alebo nie. Po pár týždňoch, resp. mesiacoch možno by sa vedeli k tejto skutočnosti vyjadriť, ale nie v takom časovom odstupe ako v tomto prípade. Uvedené bolo namietané viackrát v danom konaní, pričom samotné prieskumy skončovali aj dozorový prokurátor. Súd prvého stupňa pochybil pri hodnotení dôkazov potom aj v tom smere, že mal za preukázané, že aj pri telefónnom čísle XXXXXXXXXX neboli zaznamenané hovory z tohto alebo na toto telefónne číslo. Takýto záver súdu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko takýto dôkaz vykonaný nebol. Ďalším pochybením orgánov činných v trestnom konaní, a to najmä vyšetrovateľov zasahujúcich priamo na mieste činu, ktoré má podľa môjho názoru vplyv na riadne zistenie skutkového stavu veci, je skutočnosť, že nezobrali odtlačky prstov na daktyloskopické skúmanie z miest, ktorých sa páchatel dotýkal, a ktoré by vedeli páchatela jednoznačne identifikovať. Je potrebné uviesť, že na mieste činu sa nenašli ani žiadne ďalšie dôkazy (mechanické alebo biologické stopy), ktoré by ma mali usvedčovať zo spáchania skutku, ktorý sa mi v obžalobe kladie za vinu a z ktorého ma súd prvého stupňa uznal vinným.

Do pozornosti odvolacieho súdu dávame aj skutočnosť, že som nebol nikdy trestne stíhaný, vediem riadny život, podnikal som v danom čase a nepotreboval som si zabezpečovať finančné prostriedky trestnou činnosťou. V danom konaní absentuje motív pre moje údajné konanie. Motív neskúmal ani prvostupňový súd. Povšimnutia-hodná je aj skutočnosť, že som nefajčiar, čo potvrdili aj ďalší svedkovia, preto v mojom údajnom konaní by absentovala logika, prečo by som mal odcudziť z pumpy práve kartóny cigariet. Potom mám za to, že skutkový stav nie je napriek vykonanému dokazovaniu na hlavnom pojednávaní zistený v takom rozsahu a kvalite, aby poskytoval dostatok potrebných poznatkov pre objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Navrhujem, aby krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

Obžalovaný P. W. v odvolaní uviedol: „Považujem za potrebné opätovne zdôrazniť, že v rámci trestného konania neexistuje žiadny priamy a dovolím si povedať, že ani nepriamy dôkaz, na základe ktorého by súd mohol konštatovať, že by som bol usvedčený zo spáchania skutku, ktorý je popísaný vo výrokovej časti rozsudku Okresného súdu Lipovský Mikuláš. S ohľadom na výpovede svedkov poškodených sa nemôžem stotožniť so závermi súdu, nakoľko svedecké výpovede nie sú jednoznačné. Poškodený síce uviedol, že jeden z dvojice mužov, ktorí boli na čerpacej stanici, si bol asi pred tou udalosťou na pumpe kúpiť dobošku a malinovku. Z zvedeného však nemožno predsa vyvodiť záver, že ja som bol jedným z mužov, ktorých popisovali poškodení, a že som bol bezprostredne pred lúpežným prepadnutím na čerpacej stanici, a to za účelom „fakticky preskúmať terén“. Nielenže namietam, že by som bol v inkriminovaný deň na predmetnej pumpe, zároveň považujem za neprijateľné tvrdenie, že keď niekto ide na čerpaciu stanicu, automaticky to znamená, že si ide obhliadnuť terén. Mám za to, že nijakým spôsobom nebolo preukázané, že by som sa akýmkoľvek spôsobom podieľal na spáchaní skutku, ktorý sa mi kladie za vinu. Vo vzťahu ku procesu vykonávania dokazovania je potrebné poukázať na skutočnosť, že vykonané rekognície sú nezákonné, nakoľko boli porušené ustanovenia Trestného poriadku, kedy vyšetrovateľ postupoval v rozpore s ustanoveniami § 138 Tr. por. s poukazom na ustanovenie § 126 Tr. por., čo bolo v podstate potvrdené aj svedeckou výpoveďou samotného vyšetrovateľa C.. Vyšetrovateľ nielenže nevyzval svedkov, aby po vykonaní rekognície v prípade opoznania do zápisnice uviedli, na základe akých skutočností či znakov došlo k opoznaniu, ale zároveň ani nezabezpečil účasť nezúčastnenej osoby. Z judikatúry pritom vyplýva, že príslušník PZ nemôže byť v žiadnom prípade nezúčastnenou osobou, preto na tieto dôkazy nemožno v tomto trestnom konaní prihliadať. Tiež je potrebné v kontexte celého konania a vykonaného dokazovania poukázať na to, že tvrdenia uvedené v obžalobe sú založené na subjektívnych dojmoch a dohadoch, pričom nie sú podložené žiadnymi relevantnými dôkazmi. V rámci konania nebolo objektívne preukázané, že by som naplnil znaky skutkovej podstaty trestného činu lúpeže, a teda že by som sa dopustil v priamom úmysle násilného zločinu lúpeže ako spolupáchateľ, kde na základe predchádzajúcej dohody o spôsobe spáchania skutku a pri lúpežnom prepade použil predmet, ktorý vykazoval znaky skutočnej zbrane. Vo vzťahu k mojej osobe neexistuje žiadny priamy ani žiadny relevantný nepriamy dôkaz. Nijakým dôkazom nebola preukázaná ani existencia akejkoľvek dohody medzi mnou a druhým spoluobžalovaným. Rovnako neexistuje žiadny relevantný dôkaz, že by som mal sedieť v aute, ktorým odišli páchatelia z miesta činu. Opäť ide len o nejaké subjektívne dohady. Mám za to, že prokurátor neunesol dôkaznú núdzu a nedoložil do spisu žiadne dôkazy, ktoré by jeho tvrdenia podporili. V neposlednom rade je tiež potrebné poukázať na základné zásady trestného konania, a to najmä na zásadu prezumpcie nevinu, ako aj zásadu náležitého zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností, ktoré však neboli v rámci konania vedeného voči mojej osobe zachované. Vo vzťahu k zásade prezumpcie nevinu je potrebné poukázať na to, že súd má obvineného oslobodiť, ak nebolo preukázané, že skutok spáchal obžalovaný, ako aj na pravidlo in dubio pro reo - v prípade pochybností v prospech veci. S odkazom na uvedené mám za to, že ma súd odsúdil bez náležitého zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností a bez akceptovania základných zásad trestného konania. Mám za to, že konanie malo podstatné chyby, ktoré predchádzali výroku súdu, pričom boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci. Súd sa zároveň nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a jeho skutkové zistenia sú nejasné a neúplné. Vzhľadom na vyššie uvedené mám za to, že sú splnené všetky dôvody na zrušenie napadnutého rozhodnutia. Navrhujem preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš v zmysle ust. § 285 Tr. por. zrušil a spod obžaloby ma v plnom rozsahu oslobodil z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.“

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolania obidvoch obžalovaných nie sú dôvodné.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že súd prvého stupňa v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Tr. por., najmä zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7, práva na obhajobu - § 2 ods. 9, voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12, rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods. 14 Tr. por. Odvolací súd teda konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Okresný súd po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní, vyhodnotení a posúdení dôkazného stavu ustálil vo výroku o vine svojho rozsudku priebeh skutkového deja zodpovedajúci všetkým vykonaným dôkazom. Výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria úplne ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaní spáchali skutok tak, ako je tento uvedený vo výrokovvej časti rozsudku súdu prvého stupňa.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako zločinu lúpeže podľa § 20, § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. (§ 138 písm. a/ Tr. zák.) aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaného skutku práve podľa vyššie uvedeného zákonného ustanovenia.

V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd stručne, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaných a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Odôvodnenie rozsudku teda učinil súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 Tr. por.

Závery okresného súdu prezentované vo výrokovvej časti rozsudku, týkajúce sa výroku o vine a vysvetlenie týchto záverov v odôvodnení napadnutého rozsudku si v celom rozsahu krajský súd osvojil, a preto v zásade na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa odkazuje.

K výroku o vine môže krajský súd len stručne dodať, že výpovede svedkov T. F. a P. F. vytvárajú taký silný usvedčujúci dôkazný stav, z ktorého nemožno vyvodiť iné, len to, že stíhaný skutok sa stal a že ho spáchali obžalovaní X. W. a P. W.. Krajský súd nezistil žiadny dôvod ani motív, pre ktorý by títo svedkovia mali klamať alebo uvádzať nepravdivé okolnosti v neprospech obžalovaných, a preto ich výpovede považuje za zrozumiteľné, logické, úprimné a vierohodné. Týmto konštatovaním sú zároveň vyvrátené tvrdenia obžalovaného X. W. a jeho odkaz na výpovede spoluhráčov vo futbale o jeho prípadnej účasti v čase činu na futbale v Bratislave. K argumentom obhajoby, v rámci ktorých namietajú nesprávnosť vykonania rekognície v prípravnom konaní, krajský súd poznamenáva, že Ústavný súd SR v uzneseniach I. ÚS 21/2000 a I. ÚS 74/2001 vyslovil, že trestné konanie predstavuje od svojho začiatku až po koniec organický celok, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizáciou garancií na ochranu práv a slobôd zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov môžu a majú naprávať, resp. korigovať prípadné predchádzajúce pochybenia týkajúce sa aj porušenia základných práv a slobôd. Z tohto pohľadu je podstatným to, že rozsudok má byť založený výlučne na dôkazoch, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní v prítomnosti obžalovaného a jeho obhajcu, ktorí v tomto konaní majú a mali reálnu možnosť jednotlivých svedkov, znalcov vypočúvať, klásť im otázky, čo v predmetnej veci bolo naplnené, keď poškodení celkom jednoznačne na hlavnom pojednávaní ukázali na X. W. ako na osobu, ktorá vykonala stíhaný trestný čin, zároveň i na P. W., ktorý bol účastný nie samotného aktu, ale predchádzajúcej situácie a následne odvozu obžalovaných z miesta činu. Preto keď v určitom štádiu došlo nesprávnym postupom vyšetrovateľa k obmedzeniu práva obžalovaného na obhajobu alebo k akémukoľvek procesnému nedostatku v rámci vyšetrovania, toto bolo postupom okresného súdu v celom rozsahu napravené.

So zreteľom na vyššie uvedené krajský súd uzatvára, že výrok o vine má podklad vo veľmi silnom usvedčujúcom dôkaznom stave, z ktorého nebolo možné vyvodiť iné, len to, že skutok sa stal a že ho spáchali obidvaja obžalovaní spôsobom uvedeným vo výroku o vine napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ide o výrok o treste u obidvoch obžalovaných, ani tu okresný súd nepochybil, keď pri ukladaní trestu, a to jeho druhu i výmery, postupoval v súlade so všetkými základnými pravidlami dôležitými pri ukladaní trestu.

Medzi ne v prvom rade patrí ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák. zakotvujúce účel trestu, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu, na základe a v medziach zákona ukladajú v predpísanom konaní na to povolané súdy páchatelovi za spáchaný trestný čin. V tejto definícii je vyjadrená zásada „nulla poena sine lege, sine crimine, sine iudicio“. Trest ako právny následok trestného činu môže priamo postihnúť len páchatel'a trestného činu (zásada personalnosti trestu), tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu (§ 34 ods. 3 Tr. zák.).

Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potencionalným páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti).

Ochrana spoločnosti sa teda uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represie) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov, vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov, robí z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest pritom nesmie byť prostriedkom na riešenie iných spoločenských problémov. Preto Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcija medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. V treste je teda obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, a to tak právne, ako aj etické.

Ďalším ustanovením, ktoré musí súd aplikovať pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu, je § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Výmerou trestu sa rozumie nielen určenie trestu v rámci sadzby tam, kde je trest takto kvantifikovaný, ale aj určenie rôznych modalít alebo obsahu trestov, ak je toto určenie vyhradené súdu (napríklad určenie druhu a rozsahu zakázanej činnosti, rozsahu majetku, ktorý prepadá v prospech štátu, určenie podmienok, obmedzení pri treste zákazu pobytu, pri podmiennečnom odsúdení). Práve rozpätie zákonom stanovenej trestnej sadzby pri určitých trestoch umožňuje a zároveň ukladá súdu povinnosť individualizovať ukladaný trest. Súd je povinný vo výmere uloženého trestu zohľadniť všetky okolnosti uvedené v ustanovení § 34 ods. 4, ods. 5 Tr. zák..

Osobu páchatel'a treba hodnotiť vo všetkých súvislostiach. V rámci hodnotenia osoby páchatel'a nemožno obísť ani možnosť jeho nápravy.

Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Možnosť nápravy páchatel'a konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitostí so spáchaným trestným činom, vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy páchatel'a má veľký

význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu a jeho postoj k spáchanému trestnému činu (Rt 23/1967). Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Pri ukladaní trestov treba zároveň vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu.

Trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy.

Súd prvého stupňa uložil obžalovanému X. W. trest na spodnej hranici trestnej sadzby, keď zohľadnil všetky dôležité a podstatné okolnosti prípadu i správne zhodnotil osobu obžalovaného. Krajský súd poznamenáva, že obžalovaný X. W. mal veľkú šancu v rámci konania dohody o vine a treste doceliť zmiernenie trestu, ak by samozrejme využil túto možnosť. Keďže sa tak nestalo a okresný ani krajský súd nezistili dôvody na zmiernenie trestu, neostalo okresnému súdu iné, len obžalovanému uložiť trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, a to na spodnej hranici trestnej sadzby.

V súvislosti s trestom, ktorý bol uložený obžalovanému P. W. ako súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov, aj v tejto časti súd prvého stupňa rozhodol správne, keď zohľadnil všetky okolnosti prípadu, primerane zohľadnil bohatú kriminálnu minulosť obžalovaného, ktorý už bol 6-krát súdne postihnutý, a správne uložil aj súhrnný trest, pretože na takéto rozhodnutie boli splnené všetky zákonom predpokladané podmienky.

S ohľadom na vyššie uvedené a k tomu, že súd prvého stupňa nepochybil ani vo výrokoch o zaradení obžalovaných do ústavu na výkon trestu a nepochybil ani vo výroku o náhrade škody, rozhodol krajský súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia a odvolania obžalovaných zamietol ako nedôvodné postupom podľa § 319 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.